

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 06.11.1985, sp. zn. 4 To 66/85, ECLI:CZ:NS:1985:4.TO.66.1985.1

Číslo: 35/1986

Právní věta: Ředitel okresního muzea je při zajišťování ochrany muzejních sbírek, jejich evidence a řádné správy veřejných činitelem.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 06.11.1985

Spisová značka: 4 To 66/85

Číslo rozhodnutí: 35

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Rozkrádání majetku v socialistickém řízení, Veřejný činitel

Předpisy: 140/1961 Sb. § 89 odst. 8 109/1964 Sb. § 60

§ 61

§ 62

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 35/1986 sb. rozh.

Ředitel okresního muzea je při zajišťování ochrany muzejních sbírek, jejich evidence a řádné správy veřejných činitelem.

(Usnesení Nejvyššího soudu ČSR z 6. 11. 1985 sp. zn. [4 To 66/85](#).)

Nejvyšší soud ČSR podle § 256 tr. ř. zamítl odvolání obžalovaného V. D. proti rozsudku krajského soudu v Ústí nad Labem z 10. června 1985 sp. zn. 1 T 28/84 jako nedůvodné.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem uznal krajský soud v Ústí nad Labem obžalovaného V. D. vinným trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. a) tr. zák., který spáchal tím, že jako ředitel okresního muzea v Děčíně odcizil v průběhu roku 1982 dva kusy starožitných obrazů, tři kusy ikon a německou námořnickou důstojnickou šavli a tyto věci v celkové hodnotě nejméně 20 000,- Kčs předal Z. H., dále odcizil z muzea starožitný lidový nábytek v hodnotě nejméně 19 200,- Kčs, který předal JUDr. J. P. a J. L. dal z muzea čtyři kusy vyznamenání a čtyři kusy odznaků německých spolků v hodnotě nejméně 360,- Kčs. Pro sebe odcizil podlahovou

krytinu zn. Jekor v hodnotě nejméně 1249,19,- Kčs. Za to mu krajský soud uložil podle § 132 odst. 3 tr. zák. trest odnětí svobody v trvání osmi let, pro jehož výkon ho zařadil podle § 39a odst. 3 tr. zák. do první nápravně výchovné skupiny. Dále obžalovanému uložil podle § 49 odst. 1 tr. zák., § 50 odst. 1 tr. zák. trest zákazu činnosti, a to výkonu funkce spojené s hmotnou odpovědností v socialistických organizacích na dobu tří roků, a podle § 53 odst. 1 tr. zák. peněžitý trest ve výměře 2000,- Kčs s náhradním trestem odnětí svobody stanoveným podle § 54 odst. 3 tr. zák. v trvání čtrnácti dnů.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný V. D. odvolání. Podle názoru obžalovaného krajský soud pochybil i v tom, že jej uznal vinným podle § 132 odst. 3 písm. a) tr. zák., ačkoliv v jeho pravomoci nebylo rozhodovat o vyřazení věcí z muzejních sbírek. V této souvislosti obžalovaný odkázal na to, že byl oprávněn činit v uvedeném směru jen návrhy, o nichž rozhodovala příslušná komise.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal v rozsahu uvedeném v § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž mohl obžalovaný podat odvolání, i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a dospěl k těmto závěrům:

Ke zjištění skutečného stavu věci provedl krajský soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. v hlavním líčení předcházejícím napadenému rozsudku dokazování v dostatečném rozsahu. Postupoval přitom stejně jako orgány přípravného řízení v souladu s trestním řádem, zejména s těmi jeho ustanoveními, jejichž smyslem je zajistit objasnění věci a uplatnění práva obhajoby. Provedené důkazy zhodnotil způsobem uvedeným v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. a učinil proto správná skutková zjištění.

Zákonný je též závěr krajského soudu, že obžalovaný V. D. trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. b) tr. zák. způsobil značnou škodu a zneužil k takovému činu svého postavení veřejného činitele.

Jak vyplývá ze statutu okresního muzea v Děčíně vydaného okresním národním výborem v Děčíně podle § 11 odst. 4 zák. č. 54/1969 Sb., o muzeích a galeriích, je okresní muzeum státní socialistickou příspěvkovou organizací, která může svým jménem nabývat práv a zavazovat se. Státní hospodářskou organizací ve smyslu § 89 odst. 8 tr. zák. se rozumí všechny státní organizace, které nejsou podřaditelné pod pojem státní orgán, tedy i takové organizace, u nichž není hospodářská činnost jejich hlavním úkolem. Patří k nim proto i rozpočtové a jiné státní organizace (jimi jsou též státní příspěvkové organizace) uvedené v ustanoveních § 60 – § 62 hospodářského zákoníku. Z tohoto hlediska je státní hospodářskou organizací i okresní muzeum. Ze statutu je rovněž zřejmé, že okresní muzeum jako odborně politické a kulturně výchovné zařízení okresního národního výboru plnilo v okrese Děčín významné úkoly společnosti a státu na úseku muzejních a vlastivědném. Jedním z nich je i zajištění ochrany muzejních sbírek, jejich evidence a řádné správy s cílem uchovat je pro potřebu budoucích generací (§ 3 odst. 2 statutu). Úkolem obžalovaného jako ředitele muzea bylo zajišťovat jeho činnost a pečovat o jeho rozvoj. Obžalovaný se tedy podílel na plnění těchto úkolů společnosti a mimo jiné odpovídal za řádné hospodaření muzea a správu socialistického majetku ve správě muzea včetně jeho sbírek a za svěřený majetek měl hmotnou odpovědnost. K plnění těchto úkolů byl vybaven pravomocí rozhodovat, a to jednak o nabývání sbírkových předmětů do muzea a jednak i o jejich vyřazování. Obžalovaný byl při rozhodování o vyřazení předmětů ze sbírek omezen podle tehdy platné směrnice ministerstva školství a kultury pro správu sbírek v muzeích a galeriích č. j. 50 182/60-V/2 (uveřejněné ve Věstníku ministerstva školství a kultury pod č. 17/1961, sešit 12 ze dne

10. 2. 1961) jen předchozím písemným souhlasem řídicího orgánu. Ten předcházel jak jeho rozhodnutí, tak i jeho realizaci. Přitom však předchozí písemný souhlas řídicího orgánu nenahrazoval rozhodovací pravomoc ředitele okresního muzea, ale byl jen její náležitostí a podmínkou jejího uplatnění. Podle § 11 citované směrnice odpovídal obžalovaný i za to, že vyřazené předměty budou převedeny do správy jiného muzea, využity pro nemuzejní účely (převedeny do školy apod.), prodány

organizacím socialistického sektoru pověřeným obchodem se starožitnostmi a uměleckými předměty nebo zničeny, nemají-li žádnou hodnotu, přičemž podle výslovného ustanovení pracovníci nemohli vyřazené předměty získat, a to ani v případě, že byly určeny ke zničení. Proto pokud obžalovaný jednal zjištěným způsobem, nedodržel předepsaný postup pro vyřazování sbírkových předmětů, a to z toho důvodu, aby si je v rozporu s uvedeným právním předpisem mohl přivlastnit. Dopustil se tedy uvedeného trestného činu v souvislosti se svou pravomocí, že činem způsobil škodu, odůvodňovalo posouzení věcí podle § 132 odst. 3 písm. a) tr. zák.